

maa tage Hensyn til, hvor Godgørenheden særlig staar præget i Ansigtet paa Folk, og sætte dem ind, og deriblandt vil der være Kvinder. De bør kunne sige: Her er Trang, ogsaa hvor det drejer sig om en stakkels Mandsperson, maaske endog en yngre Mand, der er kommen til Skade eller ved anden Ulykke kommen i Nød. Hvorfor skal her siges særlig Enker? Jeg skal ikke komme ind paa det inkonsekvente, som det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) gjorde opmærksom paa, at trængende Mænd med Børn ikke lige saa godt skulle have Hjælp. Nej, lad os tage Ordet „særlig“ ud og sige: Opgaven er at hjælpe trængende, og saa maa det afhænge af Hjælpekassebestyrelsens Skøn, hvor det skal være. Altsaa en lille Ændring i saa Henseende, mener jeg, bør foretages.

I øvrigt er jeg enig i den Tanke, at vi ad de Veje, der nu kunne ligge for, og ogsaa ad denne skulle søge at skaffe de Midler, der skulle til for at afhjælpe det Savn, som nu føles omkring i Landet. Derfor anbefaler jeg Grundtrækkene i Lovforslaget, selv om jeg maa gaa imod 2—3 Punkter.

Carl Hansen: Jeg kunde næsten fristes til at komplimentere det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe) for hans Udtalelse i Dag. Vel er jeg ikke enig med ham i, at Hovedbestemmelsen i Lovforslaget er den, der findes i § 2, andet Stykke. Jeg har nemlig ment, at Hovedbestemmelsen fandtes i den første Ændring, der foreslaas, den, som særlig blev omtalt af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), og som gaar ud paa at overføre, hvad der ydes i Kirken, til Hjælpekassen. Jeg har ment det særlig af den Grund, at jeg saare vel kan forstaa, at Ministeriet ønsker at faa en Grund under Fødderne fremfor at indtage den Stilling, det nu staar i, og som ikke kan være tiltalende, heller ikke for Kultusministeren, selv om det nu er Præsterne, der faa en ret stor Indflydelse paa Forvaltningen af disse Midler. Jeg har ment, at dette var Hovedbestemmelsen i Lovforslaget, og at dette derfor burde have sorteret under Kultusministeren.

Men lad nu være, at Bestemmelsen om Enkerne er Hovedbestemmelsen, som den er formet her, synes jeg, den er bleven overordentlig blodløs. Den giver ikke nogen som helst Regel for, hvordan Hjælpekassens Bestyrelse skal tage Hensyn til Enkerne. Det, der sker, er i Vir-

keligheden kun, at man paa en vis Maade reklamerer for at tage det Spørgsmaal op til nøjere Overvejelse at gaa lidt videre, end man hidtil er gaaet. Selvfølgelig bruger jeg Ordet „reklamere“ i god Forstand. Jeg kan godt indrømme, at saadant noget ogsaa kan gøre Gavn. Jo mere man slaar til Lyd for en Sag, des mere bliver den som Regel fremmet, naar den da bliver paa en god Grund. Jeg kan ogsaa godt indrømme, at det maaske vilde faa en lille Smule Betydning, at man nu her i Rigsdagen vedtog en Lov, som sagde, at der skulde „yderligere“ eller „særlig“ tages Hensyn til Enker og Enker med Børn ved Anvendelsen af Hjælpekassens Midler. Men det forekommer mig, at det Skridt, vi der ved naa ud over det bestaaende, er saa lille, at man ikke kan sige, at en saadan Bestemmelse kan være Lovforslagets Hovedbestemmelse.

For øvrigt tror jeg, at denne Sag er i en god Gænge her i Landet. Jeg er ganske vist enig med det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), naar han sagde, at denne Sag havde to Sider, og at den ene var en økonomisk Side, idet han pegede paa, at Kommunerne kunde have Fordel af at føre Enkeforsørgelsen over paa Hjælpekassen, hvorved de fik $\frac{1}{3}$ af Udgifterne refunderet af Statskassen. Det er rigtigt, og jeg tvivler heller ikke om, at for nogle Kommuner har det Betydning. Men jeg er alligevel tilbøjelig til at tro, at den Side, som han kaldte den filantropiske, er vel saa fremtrædende. Jeg kender nemlig fra min ikke saa korte kommunale Erfaring ikke saa faa Kommuner, hvor man, førend man nogen Sinde fik Udsigt til at faa Refusion fra Statskassen af en Del af Udgifterne, altsaa før der var indkommet saadanne Bestemmelser i Lovgivningen, tog sig særlig af Enker og forsørgede dem ved den frie Fattiggasses Midler, netop af Hensyn til, at man skulde holde disse Enker udenfor Fattigvæsenet. Og jeg skulde dog mene, at den Side af Sagen er bleven yderligere forstærket, siden vi have gennemført kommunal Valgret for Kvinder. Jeg tror, at de fleste Kommunalraad ville erkende, at den Omstændighed, at en hæderlig Kvinde bliver Enke og ikke kan forsørge sine Børn, under ingen Omstændigheder bør medføre, at hun mister sine borgerlige Rettigheder. Det er sikkert for en stor Del denne Erkendelse, der har givet sig det Udslag, som er anført i Lovforslagets Motiver, at man i adskillige Kommuner — her er nævnt nogle Bykommuner — har taget